



obrovská tlama z neho robila nebezpečného dravca. Ako ho len mohla na poličke s knihami prehliadnuť? A ako je možné, že tiež rozpráva?

„Videl som už všeličo, ale také divadlo, aké si predviedla ty, sa ozaj len tak nevidí!“ pridúšal sa od smiechu hrošík. Beki očervenela ako paprika. Ešte horšie bolo, že telo mala stále omotané v šále, ktorý jej bránil v úteku.

„Hned' ako som ťa uvidel, som si pomyslel, že bude zábava,“ rehotal sa hrošík na plné kolo. Beki sa

krútila okolo svojej osi, len aby sa vymotala a mohla sa prepadnúť od hanby pokojne až do prízemia činžiaku. Ako naschvál sa jej stále nedarilo zbaviť sa neposlušného šálu. Zvalila sa na zem a začala sa gúľať smerom ku dverám ako palacinka. Hrošík sa už dávno takto dobre nezabavil.

Konečne sa pregúľala za dvere do chodby, kde na ňu nedoviedel. Zalapala po dychu a s vyplazeným jazykom zostala ležať na podlahe. Od vyčerpania zaspala.